

[Undervisningsministeren.]

linger mellem anden og tredje behandling kunne finde et grundlag, som vi kunne samles om. Jeg vil i hvert fald tilråde, at man gør et forsøg derpå. Det er ganske klart, at det ville være af stor værdi, om et lovforslag af denne karakter kunne gennemføres med tilslutning fra alle partier her i tinget. Jeg ved da også, at der i udvalget er gjort forsøg på at komme i forhandling om de punkter, der er principiel uenighed om, og jeg vil gerne tilråde, at man ved den nye udvalgsbehandling, som de to oppositionspartier har anmodet om, gør yderligere forsøg.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen siger, at vi hidtil har kunnet enes om denne lovgivning. Det er en meget optimistisk betragtning. Jeg har fra sidste gang, da vi vedtog en forhøjelse fra 13 mill. kr. til 19 mill. kr., ingen erindring om, at jeg fik tilslutning fra andre uden for regeringspartierne. Men det skal vi nu lade ligge; vi skal ikke uddybe modsætningerne, hvis vi skal gøre forsøg på at finde et forligsgrundlag ved sagens videre behandling.

Men hvad drejer uenigheden sig da om? Jeg forstår, at man stort set accepterer beløbene. Det er dog et meget væsentligt fremskridt i forhold til de drøftelser, vi havde sidste gang denne lov var til behandling, at man nu vil være villig til at acceptere de meget store beløb, vi er nået frem til. Spørgsmålet er derfor, om man ikke kan acceptere det princip, som ligger i det ændrede fordelingsgrundlag, og dér vil jeg gerne gøre opmærksom på, at man efter de meget grundige undersøgelser, der er foretaget på universitetet, er kommet til det resultat, at beløbene, hvis de skal være af nogen virkelig værdi for de studerende ved universitetet, i væsentlig grad må stilles til rådighed som legater. Når man yderligere ved denne undersøgelse er kommet til, at selv de beløb, så stærkt forøget de end er i forhold til, hvad vi råder over nu, kun vil gøre det muligt at give de studenter, hvis forældres indtægt ligger under 15 000 kr. eller deromkring, en støtte, som ikke tilnærmelsesvis dækker omkostningerne ved studiet, så synes jeg man må erkende, at for disse studerendes vedkommende må spørgsmålet om legater være meget afgørende. Jeg mener ikke, at man, som det også er

blevet sagt af andre talere her, skal hæfte sig ved denne 15 000 kr.s grænse. Den er et beregningsgrundlag, og der er mange andre kriterier, der må komme i betragtning, når man skal afveje, om støtte skal ydes. Selv om man går ud fra de 15 000 kr., bliver der ikke tilnærmelsesvis dækning for udgifterne for de pågældende gennem den foreslåede legatordning, og hvis disse unge på denne økonomiske baggrund skulle begynde deres studier med optagelse af lån, ville det afholde mange unge fra at påbegynde en uddannelse.

Jeg tror, at selv med de meget store beløb, der nu stilles til rådighed, må det, hvis vi skal fastholde de unge, der har evner og mulighed for at gennemføre et studium, erkendes, at de beløb, der stilles til rådighed som legatmidler, ingeniende er for store.

Jeg gør opmærksom på, at lån ikke er gratis for staten. Man kan ikke stille det op på den måde, at de penge, vi yder til legater, er forsvundet fra statskassen, og at lånene kommer tilbage igen; de kommer ikke tilbage med det fulde beløb; der er undervejs påløbet omkostninger af en meget anselig størrelse, vel op til 40 pct. Derfor tror jeg man må erkende, at skal vi skabe en ordening, som kan give de unge fra ubemidlede hjem muligheder for at læse, så vil det være vanskeligt at komme bort fra legatbegrebet og legater af den størrelse, der nu er tale om.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen, og jeg tror også det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, nævnte, at man skulle åbne muligheder for lån til børn fra befolkningsgrupper, hvis indtægter var større. Det er en af de ting, jeg i hvert fald har været villig til at tale om. Jeg mener nemlig ikke, at man skal trække en bestemt grænse og sige: under 15 000 kr. eller mellem 15 000 og 20 000 kr. kan du få lån, og over 20 000 kr. kan du ingenting få. Jeg mener, at man først og fremmest må afveje den pågældende unges evner og muligheder for at gennemføre studiet, og så må man naturligvis fortrinsvis tage i betragtning ved stipendieordningen, at de ydes til de unge, der kommer fra hjem, hvor forældrene ikke har eller kun har ringe mulighed for at yde dem støtte; men man skal ikke klassificere dem efter sygekassegrænsen, som det er blevet